

som den anden Art. Og det samme er Tilfældet for Pighvarrens Vedkommende. De Pighvarrer, som findes ovre ved Bornholm, opnaa ikke en saadan Størrelse som de, der findes ved Jyllands Kyster; der er mange af dem, der fanges, som ikke ere stort over $6\frac{1}{2}$ Tomme. Dem har man altsaa ikke en Gang Lov at bringe i Land. For Rødspætternes Vedkommende skal jeg indrømme, at det maaske ikke har overvættets stor Betydning for Bornholm, idet der ikke fanges særdeles mange af dem. Derimod har det for Pighvarrens Vedkommende noget større Betydning, idet de findes i et ikke ringe Antal. Jeg skal derfor henstille, om der ikke kunde gøres en Forandring i dette Forhold, og jeg har saa meget mere Anledning dertil, som jeg har faaet Opfordring fra den stedlige Fiskeriforening til at søge udvirket, at de Rødspætter, som fanges derovre, ogsaa kunne forhandles i København.

Jeg kan slutte mig til de Bemærkninger, som fremkom fra det ærede 2det Medlem for 8de Kreds (Johnsen) angaaende § 42. Jeg finder det særdeles formaalstjenligt, at der anvendes et Beløb til Indplantning af Rødspætter i Limfjorden. Det vil vist svare god Regning og blive til Fordel for Befolkningen deroppe. Men jeg vil samtidig bemærke, at naar Staten, hvor der er saa rigt et Fiskevand, som der er i Limfjorden, træder til og bringer et stort Offer, vil jeg tillade mig at henstille, om der ikke ogsaa kunde gøres noget for andre Egne, og navnlig om der ikke kunde gøres noget for Oprettelse af Udklækningsanstalter. Fiskeriet i Østersøen har jo i de senere Aar været meget tarveligt, men kunde man der faa oprettet nogle Udklækningsanstalter, tror jeg, det vilde være til stor Gavn. Jeg ser nu nok, at hvis de skulde gøre deres rette Nytte, skulde der ogsaa træffes internationale Bestemmelser, navnlig angaaende Laksene, for det vil jo ikke hjælpe saa meget at sætte Laks ud i Østersøen, naar vore Naboer Syd, Nord og Øst fra kunde tage dem, inden de blive saa store, at vi havde Lov til at fiske dem her i Landet. Hvad angaar Ørred, der, som man jo mener, søger tilbage til det Sted, hvor den er sat ud, mener jeg, at Udsætningen vilde have en større Betydning, og kunde man ogsaa der faa internationale Regler, tror jeg, det vilde medføre stor Fordel for Fiskeriet. Dette har, som sagt, i de senere Aar været meget daarligt, og de Penge, der ofres til Ophjælpning deraf, tror jeg vilde være godt anvendte.

Nordby: Jeg vil begynde med at sige, at jeg i saa godt som alt kan slutte mig til, hvad der blev udtalt af det ærede 2det Medlem for 8. Kreds (Johnsen). Der er dog en lille Difference i vor Opfattelse. Det ærede Medlem udtalte nemlig, at der skulde herske særlig Utilfredshed med den bestaaende Fiskerilov, ogsaa med denne Lovs § 3. Dette kan jeg ikke indrømme. Jeg for mit Vedkommende og mange med mig paa den Egn, hvor jeg lever, og hvor der drives et betydeligt Aalefiskeri, ville ikke indrømme dette. § 3 i Loven af 5te April 1888 har efter min Mening en udmærket Affattelse. Den tager Sigte paa at værges en Ejendomsret, der har bestaaet langt tilbage i Tiden. I den Betænkning, som den saakaldte Aalegaardskommission, der blev nedsat under 21. Oktober 1897, afgav, udtales det, at allerede saa langt tilbage som ved Christian III's Haandfæstning er der taget Bestemmelser om Aalegaardsrettigheden, denne Rettighed, som jo er det store Stridspunkt, naar der er Tale om Revision af Fiskeriloven. Jeg ønsker her at sige, at mit Syn grunder sig paa den Opfattelse, at vi her staa overfor en Ejendomsret, og hvorvel jeg lige saavel som andre ærede Medlemmer, der have udtalt sig, ogsaa vil gøre, hvad jeg formaar, for at der maa naas et godt Resultat af Revisionen af Fiskeriloven, maa jeg gøre opmærksom paa, at dette kun er for saa vidt som den meget omtalte § 6, der indeholder Bestemmelser om Aalefiskerier, ses i den Belysning, at det er en Ejendomsret, det her drejer sig om, og Ejendomsretten er jo i Henhold til Grundlovens § 82 beskyttet og maa ikke krænkes, undtagen naar Almenvellet kræver det, og da kun ifølge særlig Lov og mod fuld Erstatning. Jeg er som sagt ikke enig i, at § 3 i Loven af 5. April 1888 ikke er fyldestgørende, men dermed har jeg ingenlunde sagt, at jeg under ingen Omstændigheder kunde gaa med til en Ændring af den. Jeg maa dog hævde, at det for mig staa saaledes, at det Faktum, at Folketinget er afveget fra det Forslag, som Kommissionen af 21. Oktober 1897 fremkom med, tyder ikke paa, at det vil blive let at ordne dette Forhold tilfredsstillende. Jeg ser nemlig saaledes paa det Forslag, der fremkom enstemmigt fra omtalte Kommission, at allerede dette Forslag, som jeg indrømmer gaar ud fra det samme Grundlag, som jeg nævnte, dette nemlig, at Aalegaardsretten er en Ejendomsret og vil værne om denne var — for at bruge et mildt Udtryk — meget liberalt overfor de fri Fiskere,